

COR DE LES COSES INVISIBLES

Nit, mur de lamentacions!
En tu són enterrats els salms del silenci;
les petjades que s'omplien de mort
com pomes que maduren
han trobat en tu el camí de casa.
Les llàgrimes que humitegen la teva negra molsa
ja són aplegades.

Perquè l'àngel amb els cistells
per a les coses invisibles ja ha vingut.
Oh les mirades dels amants arrabassats l'un de l'altre,
les creadores del cel, les paridores de mons,
com són suaument collides per a l'eternitat
i cobertes amb el son de l'infant assassinat,
dins la foscor calenta del qual
germinen els anhels de noves glòries.

Dins el secret d'un sospir
pot germinar la cançó no cantada de la pau.

Nit, mur de lamentacions,
pots ser destruïda pel llamp d'una pregària,
i tots els que el son ha separat de Déu
es desperten rere els teus murs que s'esfondren
per anar cap a ell.

COR DELS NÚVOLS

Nosaltres estem plens de sospirs, plens de mirades,
plens de riures,
i de vegades duem les vostres cares,
no som lluny de vosaltres.
¿Qui sap quanta sang vostra ha pujat
i ens ha acolorit?
¿Qui sap quantes llàgrimes, a través del que hem plorat,
heu vessat? ¿Quant d'enyor ens ha donat forma?
Som qui juga amb la mort,
que suaument a la mort us aversem.
Vosaltres, inexperts que durant la nit no aprenen res.
Molts àngels us han estat donats,
però no els veieu.

COR DELS ARBRES

Oh vosaltres, tots perseguits en aquest món!
Fonts i estrelles es mesclen al nostre llenguatge
com al vostre.

Les vostres lletres són fetes de la nostra carn.
Som els emigrants que s'eleven,
us reconeixem...

Oh els perseguits en aquest món!
Avui penjava la cérvola humana de les nostres branques,
ahir acoloria el cabirol els prats amb roses al voltant del nostre
[tronc.

La por de l'última de les vostres petjades, diluïu-la en la nostra
[pau.

Som el gran indicador d'unes ombres
que el cant dels ocells envolta...

Oh vosaltres, tots perseguits en aquest món!
Apuntem cap a un secret
que comença amb la nit.